

„Дръжте! ха да ви видя!“ извика единъ ловецъ.

И като по команда, басы, баритони, тенори, сопрана, цѣлъ оркестъръ грѣмна изъ гората. Чудна музика за ловеца; страшна — за слуха на всѣки звѣръ.

Всичкитѣ кучета се впуснаха по вълчитѣ дирри и все повече и повече се приближаватъ; ето на, мѣркатъ се желтомуцунеститѣ черни кучета между дърветата. Единъ вълкъ не се стѣрпѣ и тѣрти да бѣга прѣзъ полето; слѣдъ него втори, трети. Вълчицата вижда, какъ тамъ хрѣткитѣ ги давятъ единъ слѣдъ други; какъ се тѣркалятъ на земята и загиватъ отъ ножоветѣ на ловцитѣ. Врѣме е вече да помисли и за себе си. Спустна се тя съ опитни стѣпки нататѣкъ, дѣто не веднажъ е сполучвала съ измама да мине край ловцитѣ и да спаси кожата си. Гледа: въ долината и сега нѣма никой. Но не винаги щастieto се усмихва. Задъ джбовъ храстъ стоеше ловецъ съ двѣ отъ най-добритѣ хрѣтки. Щомъ се подравни вълчицата съ храста, отъ тука, като стрѣла отъ лѣкъ, литнаха двѣтѣ кучета.

Съ все сила тя хукна прѣзъ полето. Но вече е късно: кучетата я настигатъ. Тя се обърна къмъ едното отъ тѣхъ за да го ухапе, а другото въ този мигъ я стисна, като съ клещи, за гърлото. Дишането на нещастната спрѣ, червени кръгове се замѣркаха прѣдъ очитѣ ѝ, нѣщо студено се заби въ сърдцето ѝ.

Всичко се свърши. Единъ отъ ловцитѣ изсвири съ рога за да прибере кучетата. Напрѣки на седлото на неговия конъ лежаха два вълка: единиятъ бѣше стариятъ, умѣртвенъ отъ своитѣ дѣца, а другиятъ — младъ съ кожа разкъсана на парчета. Този трѣбва да бѣше хрисимия синъ, който изяде остатѣка отъ заяка.